Pisarakirje

Marraskuu 2015

Apua suuntaan ja toiseen

On upeaa olla vihtiläinen ja kuulua seurakuntaan, joka ensimmäisenä avasi leirikeskuksensa Suomeen saapuneille pakolaisille. Keskustelunaiheet sujuvat tähän tapaan: "Tarvitaanko siellä polkupyöriä? Oletko itse käynyt siellä? Miten lasten koulu? Miten he mahtavat löytää kaupasta mitä haluavat?" Pakolaisten hyväksi järjestetyssä kirkkokonsertissa kuulimme väläyksiä Riuttarannan arjesta sekä seuraavan lausahduksen: "Olemme kuulleet, että suomalaiset vihaavat maahanmuuttajia. Jos tämä kaikki on vihaa, mitä sitten on rauha?"

Vain pari päivää aikaisemmin olin yhdessä Hanni Hyvärisen kanssa painanut Pisaran leiman neljännen avustuskuorman kuormakirjaan Ukrainan sisäisille pakolaisille, sota-alueelta maan länsiosaan paenneille ihmisille. Useat heistä olivat lähteneet kiireellä ilman matkatavaroita. Kokonaisen rekkakuorman kokoamisen ja matkaansaattamisen takana on hyvin monien yksityisten ihmisten mittava työpanos ja taloudellinen tuki.

Ilolla voimme todeta, että saamme tässä pakolaisasiassa olla toteuttamassa molempia toimintamalleja: Osallistumme sekä tänne saapuneiden kotouttamiseen että kriisialueiden liepeille jääneiden avustamiseen. Yhteistä tälle kaikelle on suomalaisten sisällä piilevä aito auttamishalu, joka näyttää vain odottavan, että joku avaisi kanavan.

Eräs Ruittarannan muslimiasukas kysyi: "Miksi autatte meitä vaikka olette kristittyjä?" Vastaus kuului: "Autamme koska olemme kristittyjä".

.

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisarakasvo Leena Liukkonen 2
Rukousaiheet 2
Pisara elävää vettä 3
Hilman muistolle 3

Matkaraportit:
Viron vankilat, Espoon-Kouvolan, 28.– 30.8. 4
Pietari, Vihdin ryhmä, 11. - 13.9. 5
Viipuri, Espoon-Kouvolan, 29.10. 6

Viesti 7

Pisarakasvo Leena

Leena Liukkonen

Hei,
Olen Leena Liukkonen, ja tällä hetkellä työ- ja asuinpaikkani on Budapestissa Unkarissa, jonne tulin työkomennukselle kaksi vuotta sitten. Maailmalla olen asunut aina muutaman vuoden kerrallaan niin Venäjällä, Yhdysvalloissa kuin Italiassakin – ja nyt siis Unkarissa. Kodiksi miellän silti Suomen, siellä ovat niin perheeni kuin muutkin läheiseni. Lentokoneet onneksi lentävät! Kaiken hyörinän keskellä lujan kallion elämälleni tarjoaa Herra. Häneen nojaudun ja turvaudun, Hänen neuvonsa ja ohjeensa vievät eteenpäin elämän kaikilla alueilla. Taivaallisen Isän huolenpidosta olen matkani varrella saanut kokea niin monia konkreettisia ja ihmeellisiä esimerkkejä, että koen polttavaa tarvetta olla edesauttamassa sitä, että evankeliumi leviää eteenpäin ihmiseltä ihmiselle.

Evankeliumin levittämisen lisäksi pidän tärkeänä uskovien opettamista ja varustamista palvelemaan toisia heille annetuilla lahjoilla. Kullakin on oma lahjansa, näin Paavali meille vakuuttaa (1. Kor. 7:7). Haluan rohkaista jokaista kristittyä laittamaan itsensä likoon muiden hyväksi. Tapoja on niin monia, jokaiselle löytyy oma paikka ja tehtävä. On hyvä tiedostaa, että ne voivat myös muuttua ajan myötä.

Pisaran työhön olen saanut jo vuosia osallistua hyvin konkreettisella panoksella: neulon sukkia. Kutimethan kulkevat tunnetusti jopa lentokoneen matkustamossa, kunhan noudattaa ilmailuviranomaisten puikkomateriaalia koskevia ohjeita. Neuloessa kädet tekevät työtä mielen ollessa vapaana askaroimaan aivan muun asian parissa. Omalla kohdallani tämä tarkoittaa rukousta. Ennen kaikkea mielessäni on tällöin sukkaparin tuleva käyttäjä, jota saan silmukoiden kiitäessä puikolla muistaa siunaten. On aivan sama, kuka hän on ja missä majailee. Jumalan siunaus yltää häneen olipa maantieteellinen etäisyys millainen hyvänsä. On ihana saada levittää Jumalan huolenpitoa näin konkreettisella tavalla!

Siunaavin terveisin,

Leena

Rukousaiheet

- Kiitos Hilmasta, lempeästä ja rakastavasta uskonsisaresta ja hänen työstään Pisarassa
- Kiitos, että Ukrainan apu on mennyt perille kaikesta byrokratiasta huolimatta
- Kiitos kaikista vapaaehtoisista, jotka ovat mahdollistaneet avustustavaran viennin Ukrainan sisäisille pakolaisille
- Kiitos kaikkien pisaralaisten varjelusta, matkalla olevien, lähtevien ja kotimaassa työskentelevien
- Kiitos Jumalan hyvyydestä ja että Hän rakastaa oikeutta
- Viisautta pakolaistilanteen ratkaisuihin. Jotta tunnistetaan hädässä olevat ja he saavat avun.
- Siunausta Pisaran työlle, terveyttä tekijöille ja rakkautta ja voimia auttaa avun tarvitsijoita
- Viipurilaisten Elämän koti narkomaanienkotien puolesta

Pisara elävää vettä

Vesi on hyvin tärkeä kaikelle elävälle, sen me tiedämme. Jos on jano, meillä on yleensä mahdollisuus ottaa hanasta puhdasta vettä juodaksemme ja niin usein kun janottaa.

Jeesus puhui Jerusalemin temppelissä toisesta vedestä, elävästä vedestä ja sen janosta ja lupasi: ”Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon! Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat.” Joh. 7:37. Miten tätä vettä voi saada?

Jumalan sana, Raamattu, on se ”hana”, jonka avaamalla tätä vettä voi saada. Tämän hanan päivittäiseen avaamiseen tuo helpotusta mm. kirjaset Päivän Tunnussana, Sanan aika, Hetkinen Raamatun lukemiseen tai vaikka järjestelmällinen Raamatun lukeminen. ”Hanoja” on erilaisia, mutta elävä vesi on sama. Tätä vettä on tarjolla myös toisten jakamana silloin, kun kokoonnumme yhdessä Jumalan Sanan ääreen sitä kuulemaan ja laulamaan hengellisiä lauluja ja virsiä.

Joskus pieni pisara elävää vettä Raamatusta on Jumalan puhetta juuri tietyssä tilanteessa. Eräällä Venäjän matkalla meidät oli kutsuttu syömään yhteen pieneen seurakuntaan, jossa kysyttiin, onko meillä antaa sänkyjä kodittomien majoitusta varten. Olihan niitä muutama, joten sovittiin vientimatka Viipuriin. Tähän tilanteeseen seuraavana aamuna oli sana: ”Anna köyhille sen mukaan mitä omistat. Jos olet rikas, anna rikkaudestasi köyhille, jos olet vähissä varoissa anna köyhille sen mukaan mitä sinulla on.” Sanan aika, Tob. (Apokryfikirjasta) 4:8. Varastoista löytyi 5 sänkyä ja 6 patjaa, joita kuormatessa huomattiin, että yksi laverisänky olikin levitettävä, siis lukumäärä täsmäsi, Jumala oli laskenut oikein. (Pisaran tavaravarasto on meillä)

Nauttikaamme siis päivittäin Elävää vettä!

- Raili Ketola -

Hilman muistolle

Perjantaina 2.10.2015 saimme olla Heinolan siunauskappelissa saattamassa Hilma Gutzania taivasmatkalle hänen poikansa, miniänsä ja laajan ystäväpiirin kanssa.

Pappi siunasi hänet ylösnousemuksen aamuun: ” Jeesus Kristus on herättävä sinut viimeisenä päivänä”, saimme saattaa hänen arkkunsa hautaan ja laskea kukat sen kannelle. Muistotilaisuuden jälkeen kuulin useamman henkilön sanovan, ettei ole aiemmin ollut tällaisissa hautajaisissa. Tämä oli taivasjuhla, ilojuhla!

Jeesus oli hakenut omansa kotiin, niin kuin Hilma oli pitkän sairauden aikana jo toivonut.

Me muistamme Hilman hyvänä tulkkina, rakkaana ystävänä ja erityisen lähellä Jeesusta elävänä Jumalan lapsena. Näin pakolaiskeskustelujen keskellä on hyvä muistaa, että Hilma oli inkeriläisenä moninkertainen pakolainen. Hän oli syntynyt Hatsinassa v. 1937 puistoon puun juurelle, kun äiti ei ehtinyt sairaalaan. Hän joutui muuttamaan perheensä kanssa Suomeen, Keski-Venäjälle, Viroon, Karjalan Kontupohjaan, uudelleen Viroon, takaisin Hatsinaan ja viimein 75 vuotiaana yksin Suomeen Heinolaan.

Hilman elämä oli ulkonaisesti kovaa: raskasta työtä kumitehtaalla ja eläkkeellä ollessaan sairaan miehensä hoitamista. Kuitenkin hänestä välittyi kaikille rakkautta ja sydämellisyyttä, sillä hän oli saanut tehdä elämänsä suurimman löydön pääsiäisjuhlilla v. 1958 ja vastaanottaa Jeesuksen omaan elämäänsä. Jeesukselta tulevaa rakkautta hän sai säteillä tulkatessaan vankiloissa, narkomaanikodeissa ja muissa laitoksissa. Erityisesti hän oli omimmillaan lasten laitoksissa laulaessaan ”Milläs minä pääsen taivaaseen…”.

Inhimillisen ikävän keskellä tiedämme, että kohtaamme taivaassa. Jäämme rukoilemaan Hilman pojan Valerin ja hänen perheensä puolesta. Saamme vedota Raamatun moniin lupauksiin: polvesta polveen…

Hilmasta ja hänen antamastaan esimerkistä kiittäen,

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Viron vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, 28. - 30.8.

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Riku Lilja Valkeakoskelta sekä Anu Väliaho, Veikko Määttä ja Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Tuulan auto oli jälleen lastattu täyteen avustustavaraa: ruokatarvikkeita, vaatteita, kenkiä, leluja. Ruuat toimitettiin Joel Reinarun kautta nuorten tapahtumaan ja muut tarvikkeet Lääne-Nigulan seurakunnan käyttöön. Iloksemme saimme jälleen yöpyä työmme tukijan asunnossa keskellä Tallinnaa, jolloin autokin oli turvallisesti tallissa.

Perjantai-iltana ajoimme **Harkun vankilaan**. Tässä naisten vankilassa on myös pieni ryhmä vanhoja miehiä, josta tuli tilaisuuteemme kuusi, osa jälleen uusia. Näihin tilaisuuksiin tulevat miehet ovat tunnustavia uskovia tai sitten vilpittömästi etsiviä. He ovat kiitollisia siitä, että tulemme ja tuomme Raamatun sanaa.
Anu ei päässyt tähän tilaisuuteen, joten Riku joutui heti tulkkaamaan, mistä hän selvisikin hienosti. Veikko
puhui miehille oman elämänsä pohjalta, alkoholismista nousseena, monien kuulijoiden vertaistukena. Hän iloitsi siitä, että saa olla nyt ilosanoman julistaja, kuten aikoinaan Maratonin kylään lähetetty juoksija noin 42 kilometrin jälkeen: ”Me voitimme!” Tuula puhui Pietarin kirjeen sanomasta ja Pietarin muutoksesta nöyräksi mutta vahvaksi sanan julistajaksi.

Leena puhui rukouksen voimasta ja opetti lopuksi miehille rukousjumpan:
- Me ylistämme sinua Jumala (kädet kohotettuina)
- me kunnioitamme sinua Jumala (kumartuneena jalat suorina, kämmenet lattiaan painettuina)
- armahda meitä Jumala (kädet ristissä rinnalla enkeliasennossa)
- siunaa meitä (kämmenet yhdessä rukousasennossa)
- ja kauttamme muita (kädet levitettynä niin leveälle kuin pystyy).

Miesten kanssa syntyi jumpan jälkeen hyvä keskustelu väärin kohtelusta ja kostosta. Rukoilimme Viron vankiloiden ja niiden henkilökunnan puolesta. Meille esitettiin yllättävä kysymys: ”Mitä olette saaneet toiminnallanne aikaan?” Keskustelun jälkeen päätimme yhteiseen rukoukseen ja joihinkin pyydettyihin henkilökohtaisiin rukouksiin.

Ymeran narkomaanikodin vetäjät olivat Moskovassa järjestönsä kokouksessa, joten lauantaipäivästä tuli meille vapaapäivä. Saimme viettää asunnollamme Antti-Pekan 60 v juhlia ja nauttia paikallisia herkkuja. Olemme kiitollisia Antti-Pekasta, joka on uskollisesti toiminut Tarton matkojen kuljettajana ja aina tarvittaessa tulkkina. Suomen armeijan upseerina hänellä on paljon tietoa historiasta, mutta myös Viron nykypäivästä, ehkä enemmin kuin monilla virolaisilla. Toivomme hänelle runsaasti siunausta tuleviin vuosiin.

Illalla tulimme **Harkun vankilaan naisten tilaisuuteen.** Paikalle tuli seitsemän naista, suurin osa vanhoja tuttuja. Mukana oli myös parivaljakko, joka tilaisuuden aikana ei malttanut keskittyä, vaan juttelivat keskenään.

Kuitenkin tilaisuuden jälkeen juuri nämä ”häiriköt” tulivat pyytämään henkilökohtaista rukousta. Rukousaiheita oli monenlaisia: lapset, lapsen lapset, omat ja läheisten sairaudet sekä päivittäistä jaksamista näissä vaikeissa oloissa.

Tilaisuuden jälkeen Antti-Pekka ajoi meidät myöhään illalla Tarttoon, missä saimme jälleen yöpyä Inkerin Majassa, joka on nimestään huolimatta inkeriläisjärjestön omistama upea jugend huvila.

Tarton vankilassa oli aamulla ensin venäjän kielisten jumalanpalvelus. Kauniiseen kirkkosaliin tulessamme
tuli vastaan ilo ja ylistys, kun metodistipastori Angelina Urbel oli siellä jo musisoimassa ryhmänsä kanssa.

Tilaisuuteen tuli 42 miestä. Angelinan ryhmä lauloi useita lauluja ja yksi vangeista kertoi omasta uskon löytymisestään ja muutama luki päivän tekstejä. Meidän ryhmämme rohkaisi vankeja puheillaan. Angelina kiitteli meitä tästä ja sanoi, että vangeille on tärkeää oppia kertomaan omista uskon kokemuksistaan ja siitä, että elää uskon todeksi myös arkipäivässä vapautumisen jälkeen, ei vain vankilan tilaisuuksissa.

Tilaisuuden jälkeen Olavi Ilumets vei meidät henkilökunnan ruokalaan, missä saimme nauttia maittavan lounaan. Kyselimme Olavilta kuulumisia vapautuvien vankien kodilta. Kaksi asuntoa ovat olleet vapautuvien käytössä, mutta sopimus kaupungin kanssa joudutaan syksyllä vahvistamaan seuraavaksi vuodeksi. Asuntojen rahoitus on edelleen ongelmallista. Hän iloitsi siitä, että lupasimme olla osaltamme mukana kodin rahoittamisessa mahdollisuuksiemme mukaan. (Käynnin jälkeen lähetimme ryhmän yhteisistä rahoista 300 euroa vapautuvien vankien kodille).

Viron kielisten vankien tilaisuuteen tuli 30 miestä. Sen liturgian toimitti Olavi ja meidän vuoromme oli saarnan paikalla. Veikko puhui jälleen omasta elämästään ja kutsusta ilosanoman julistamiseen. Tuula puhui siitä, kuinka armon voi saada vain sellainen, joka kokee itsensä syntiseksi.

Leena kertoi miehille työkomennuksestaan Sri Lankassa, missä hän tapasi erään papin vanhan tädin. Kun täti kuuli, että Leena on suomalainen, hän alkoi välittömästi laulaa suomeksi ”Tämä on laulu sydämeni…”. Leenan ihmetellessä asiaa hän kertoi, että oli lapsena asunut toisella puolen saarta, kun sinne oli tullut suomalainen lähetyslaiva Ebeneser, kapteenina Toimi Yrjölä, tuolloin nuoren helluntaikirkon ensimmäinen lähetti. Lapset pääsivät laivalle ja heille opetettiin tuo laulu tamiliksi, englanniksi ja suomeksi. Silloin hän oli päättänyt, että laulaa laulua suomeksi joka päivä, kunnes tapaa jonkun suomalaisen, jolle saa sen laulaa, Nyt Leena oli tuo suomalainen lähes kuuden kymmenen vuoden jälkeen!

Olavi ja Veikko päättivät tilaisuuden yhdessä rukoukseen. Monet miehet tulivat jälleen kättelemään ja kiittämään meitä.

Maanantaina emme päässeet Tallinnan vankilaan, koska sen pappi oli vielä lomalla. Niin kiirehdimme laivalle paluumatkaa varten kiitollisina kaikista kohtaamisista. Rukoillaan yhdessä vankien ja vankilaviranomaisten puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä, 11. - 13.9.

Lähdin mukaan matkalle lyhyellä varoitusajalla. One way missionin Kristiina Wiley kertoi, että Eevan tiimi kaipaisi lisää osallistujia.Tein päätöksen lähdöstä maanantaina ja lähtö oli perjantaiaamulla.
Työpaikkani on minulle suuri siunaus, sillä työajan liukumien ansiosta joskus kertyy ylimääräisiä tunteja joiden ansioista pääsen tällaisille perjantain lähdöille mukaan.

En tuntenut tiimiläisistä ketään etukäteen, mutta luotin Jumalan ohjaukseen ja kristittyjen väliseen rakkauteen ja hyppäsin mukaan tuntemattomaan. Pekka, Kaija ja Heidi hakivat minut Bembölen kahvituvalta perjantaina 11.9. vähän ennen kymmentä aamulla. Eeva liittyi seuraamme vasta sunnuntaiaamuna Venäjän puolella. Eevan ohjeen mukaan aloimme harjoitella autossa näytelmänpätkää, jonka olin löytänyt "vakiotiimiäni" varten. Pekka suostui osallistumaan näytelmään vakuuttaessani hänet, että roolin läpivienti ei ole vaikeaa.

Tullista pääsimme hyvin läpi, mutta lähellä Pietaria jouduimme liikenneruuhkaan, jollaista en ole missään aiemmin kokenut. Pyrkiessämme Haapakankaan seurakuntaan vievälle tielle jouduimme tekemään ylimääräisen mutkan, koska ruuhka-aikana tielle ei saa kääntyä Suomesta päin ajettaessa.

Kävimme Lenta-kaupassa ostamassa tuliaisia vierailupaikkoja varten. Samalla ostimme Eevan pyynnöstä hänen puhelimeensa prepaid-liittymän kaupan aulassa olevasta puhelimia myyvästä pikkuliikkeestä. Myyjä osasi onneksi englantia; elekielellä ja tiimimme vähäisellä venäjänkielen taidolla liittymää ei olisi saatu ostettua. Pääsimme kaupassakäynnin jälkeen käymään majapaikassamme ja jätimme sinne osan matkatavaroistamme.

Omat puhelinliittymämme eivät toimineet kunnolla ja jouduimme käyttämään Suomessa olevaa Eevaa viestinvälittäjänä, kun olimme menossa hakemaan tulkinamme toiminutta Liisa Lankista sovitusta paikasta Proletarskojen metroasemalta. Olimme matkalla taas liikenneruuhkassa ja myöhässä puolitoista tuntia sovitusta ajasta. Liisa odotti meitä uskollisesti metroaseman sisäänkäynnin luona. Haimme sen jälkeen mukaan vielä Sergein ja ajoimme Popovkan narkomaanikotiin. Ruuhkat olivat edelleen melkoiset ja olimme perillä klo 21 ollen kaksi tuntia myöhässä. Kerroimme kuulumisia Suomesta, Sergei lauloi lauluja ja esitimme Pekan kanssa pikku näytelmämme. Alkuperäisessä näytelmässä rikas maatilan isäntä on ylpeä omistamistaan maista, pelloista ja muusta omaisuudestaan. Hänen tiluksilleen palkkaamalla rengillä ainoa omaisuus on vanha ja kulunut Raamattu. Isäntä saa nukkuessaan ilmoituksen kylän rikkaimman miehen kuolemasta. Isännän yllätykseksi kylän rikkain mies olikin renki, joka oli kerännyt aarteensa taivaaseen (Matt 6:19-21) eikä hän itse. Sovitimme näytelmän tilanteeseen sopivaksi ja rikas henkilö olikin maatilan emäntä eli minä. Liikenneruuhkien ja illan venymisen vuoksi veimme Liisan ja Sergein yöllä koteihinsa ja oma nukkumaanmenomme venyi aamuyöhön puoli kolmeen asti. Nukuimme kuitenkin hyvin kun pääsimme perille.

Lauantaiaamuna saimme nukkua tarpeeksi, sillä ensimmäinen vierailukohteemme oli Akkuratovan poikakoti klo 15. Liisa ja Sergei olivat paikalla hyvissä ajoin, muu tiimimme ehti juuri ja juuri liikenneruuhkan vuoksi. Heidi kertoi pojille piirtämällä pelastushistorian syntiinlankeemuksesta Jeesuksen ristillä tekemään sovitustyöhön asti. Esitimme myös näytelmämme, mutta nyt rikas nainen eli nykyaikaa ja palkkasi itsellensä autonkuljettajan huolehtimaan autoista ja kuljettamaan rouvan kesämökilleen. Sergei lauloi pojille ja jätimme heille lahjaksi ostamaamme suklaata ja pillimehut. Heidi joutui tämän vierailun jälkeen palaamaan junalla Suomeen, sillä viisumi oli voimassa lauantaihin saakka. Olimme hetken aikaa Pietarin keskustassa turistien tavoin ja katselimme Suomen aseman vieressä olevaa puistoa.

Lauantain toinen vierailukohteemme oli entinen Gerdinin poikakoti. Olin valmistellut kertomuksen Sakkeuksesta, mutta huomattuani poikien olevan olettamaani vanhempia vaihdoin kertomusta. Kerroin heille tarinan Jeesuksesta, joka pyrki taloon asukkaaksi (Ilm 3:20). Kun annamme Jeesukselle täyden hallintavallan talossamme eli elämässämme, niin voimme hyvin eikä vihollisella ole meihin valtaa (Joh 10:10). Pekka innostui muuttamaan näytelmäämme niin että hän oli rikas mies, joka otti palvelukseensa köyhän sukulaistytön hoitamaan taloustöitä. Sergei lauloi pojille ja keskusteli heidän kanssaan. Poikia oli vain viisi ja tilaisuus heidän kanssaan oli hyvin läheinen. Heitä kiinnosti tietää, mitä voi tehdä sitten kun elämässä tuntuu vaikealle. Sergei puhui poikien kanssa ja selitti psalmien avulla, miten kuningas Daavid reagoi ja toimi vaikeissa elämäntilanteissa. Eräällä pojista oli suomalainen sukulainen ja hän toivoi oppivansa puhumaan suomea. Katsoimme yhdessä hänellä olevia vanhoja suomenkielen oppikirjoja.

Eeva oli tullut Pietariin junalla lauantai-iltana ja yöpyi Liisan luona. Hän liittyi seuraamme sunnuntaiaamuna, kun ajoimme Tosnon seurakuntaan. Heillä oli jumalanpalvelus, johon toimme oman panoksemme esittämällä näytelmän ja Pekan pitäessä puheen. Seurakunnan tilaisuus oli hyvin lämminhenkinen ja he tarjosivat runsaat kirkkokahvit jumalanpalveluksen jälkeen. Olisin toivonut voivani jäädä kylään pidemmäksi aikaa. Kylässä oli myös yksi suomea puhuva nainen, joka ilahtui kovasti kun sai harjoittaa kielitaitoaan.

Aloitimme pitkän kotimatkamme ja poikkesimme Valkeasaaressa tapaamassa Hilja Mutkaria. Kuulin lyhyen tiivistelmän hänen elämäntyöstään kylän suomenkielisen kirkon rakentajana ja diakoniatyöntekijänä. Veimme hänelle vähän avustustarvikkeita jaettavaksi kyläläisille. Hilja oli vuodepotilaana, mutta mieli oli virkeä ja iloinen. Lauloimme hänen kanssaan virsiä ja rukoilimme. Hiljan tytär keitti meille myös kahvit. En ollut aikoihin juonut niin hyvää kahvia kuin Hiljan luona.

Kotimatka kesti kauan ja pääsin nukkumaan vähän ennen yhtä yöllä. Yritin nukkua autossa istuessa siinä kuitenkaan onnistumatta. Oloni tuntui autossa hyvin siunatulle ja tunsin Jumalan olevan lähempänä kuin milloinkaan ennen. Jumalan siunaukset ovat ylitsevuotavat, kun teemme hänen tahtonsa mukaan ja lähdemme liikkeelle kertomaan ilosanomaa.

- Päivi Ranta -

Matkaraportti

Viipuri, Espoon-Kouvolan ryhmä, 29.10.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen ja Jorma Vuoti Espoosta, Leena Kontula ja Tamara Närhi Helsingistä.
Teimme matkaa Tuulan autolla, johon oli pakattu avustustavaraa kohteisiin: vaatteita, kenkiä, leluja ja ruokatarvikkeita.

Tullista selvisimme kohtuullisen nopeasti. Yllätys oli Suomen tullissa, kun Tuulalta kyseltiin, koska hän aikoo katsastaa autonsa. Kävi ilmi, että viimeinen katsastuspäivä oli mennyt umpeen eilen. Koska siitä oli näin vähän aikaa, emme saaneet sakkoja, vaan käskyn katsastaa heti perjantaina. Kiitollisina tästä armosta ja johdatuksesta ajoimme Venäjän tullin jälkeen Viipuriin.

Viipurissa kävimme ensin **Viipurin Kristillisessä keskuksessa**, jota amerikkalaiset Judy ja Richard Grout ovat hoitaneet yli kaksikymmentä vuotta. Aikanaan saimme sieltä venäjän kieliset Uudet testamentit Venäjän vankiloihin. He toimivat paitsi Raamattujen ja Uusien testamenttien postittajina eri puolille Venäjää, myös paikallisesti kristillisen sanoman ja humanitaarisen avun levittäjinä.

Tällä hetkellä Judy ja Richard ovat pystyneet siirtämään kaiken vastuun paikallisille toimijoille, niin kuin lähetystyöntekijöiden tuleekin tehdä. Mukana tapaamisessa oli keskuksen pastori Aleksei Glushkov. Keskustelimme heidän yhteyksistään kristillisiin narkomaanikoteihin ja saimme paljon hyödyllistä tietoa paikallisesta toiminnasta. Yhteisen rukouksen jälkeen lähdimme tapaamaan pastori Aleksei Dubkovia.

Tapasimme **pastori Aleksei Dubkovin** lounaan merkeissä, jolloin meillä oli mahdollisuus keskustella kaikessa rauhassa hänen vetämistään kahdesta Elämän Koti narkomaanikodista. Kerroimme ongelmista, joihin olimme käynneillämme törmänneet. Mielestämme ne johtuvat siitä, että näissä kodeissa ei asu ketään työn vetäjää heidän kanssaan, vaan entiset alkoholistit ja narkomaanit ovat pääosin keskenään. Aleksei kertoi, että oli saanut avukseen heidän keskusjärjestöltään kaksi harjoittelijaa, jotka tulevat jatkossa pitämään aamurukoukset molemmissa narkomaanikodeissa. Halusimme antaa kaiken tukemme sille, että nämä miehet ja naiset saisivat kasvaa hengellisesti ja sen mukana päihteettömyyteen. Sitouduimme rukoukseen sekä heidän että Aleksein puolesta.

Viipurin katulasten koti Dikoni oli seuraava kohteemme. Toimme pehmoleluja, hedelmiä ja muita ruokatarvikkeita. Lapset toiveena on makkara! Tapasimme iloisten lasten lisäksi kodin vetäjän Viktorian ja muita hoitajia. Viktoria lupasi lähettää meille jatkossa sähköpostitiedotteet kodin kuulumisista.

Teehetken jälkeen saimme viettää iloisen lauluhetken lasten kanssa. Tamara sai kitaran avukseen, lauloi ja leikitti lapsia. Musiikkia on lapsille muutoinkin tarjolla, sillä yksi avustajista on romaanimies, joka on ollut jopa orkesterimuusikko. Hän osaa jonkun verran myös suomea koska on asunut jonkun aikaa Suomessa.

Joukon pienin oli ehkä 3 – 4 vuotias poika, joka oli jo tottunut selviytymään nyrkeillään. Siellä hän hosui muiden keskellä ja välillä puri toista poikaa jalkaan. Sain hänet syliini rauhoittumaan, kun taputimme yhdessä ryhmiä lasten lauluille. Seuraavalle matkallemme annettiin toiveeksi talvivaatteita ja –kenkiä. Yritämme vastata tähän pyyntöön parhaamme mukaan, kun tulemme tänne jo reilun viikon päästä Pietarin matkan yhteydessä.

Ennen viimeistä kohdettamme kävimme marketissa ostamassa tuliaisiksi ruokatarvikkeita. Sen jälkeen ajoimme **Betel-järjestön narkomaanikotiin** vähän Viipurin ulkopuolelle. Se on siisti, hyvin hoidettu kolmekerroksinen talo, missä autetaan noin kahtakymmentä miestä takaisin raittiuteen. Koimme melkoisen yllätyksen, kun meidät otti vastaan suomea ja venäjää puhuva meksikolainen Martin Corona vaimonsa kanssa. He olivat olleet aiemmin Suomen Betel-kodilla Espoossa, ovat nyt sitoutuneet olemaan Viipurissa Sergein apuna kolme kuukautta ja lähtevät sitten Ukrainaan.

Suurin osa miehistä oli kodin ulkopuolella töissä, mutta palasivat ennen lähtöämme. Martin kertoi kodin rutiineista ja siitä hengellisestä työstä, jota he tekevät muutoksen mahdollistamiseksi miesten elämässä. Venäjällä on viisi Betel-kotia, Viipuria lähin on Koivistolla oleva iso maatila, missä on sekä miehiä että naisia, myös lapsia, koska mukana on aviopareja. Viipurin koti saa Koivistolta perunaa ja muita maataloustuotteita, mutta muutakin ruokaa tarvitaan. Lupasimme tulla uudelleen Pietarista palatessamme kahden viikon päästä.

Illan pimeässä lähdimme ajamaan rajaa kohden. Onneksi liikenne rajallakin oli melko hiljaista näin arkiiltana, joten pääsimme kotiin turvallisesti kohtuuajoissa. Rukoillaan kaikkien kohtaamiemme ihmisten puolesta, mutta myös kahden Elämän Koti narkomaanikodin puolesta, missä emme nyt käyneet.

- Tuula Tapanainen -

Viesti

PISARA

Maa sadetta nyt kaipaa ja minä pieni pisara, en voi mä janoa sammuttaa.

Yksin mä pilven reunalla, liidän niin korkealla kaipaan maahan lentää, mut hypätä en uskalla.

Pilven reunalla ymmärsin, ohi elämäni lentäisin, rohkeutta rukoilin, hyppyyn pelon ja kuoleman…

Viimein pudottauduin, liitoon tuntemattomaan ja huomaan en yksin olekaan, nyt tiedän mitä sade on, kun liityn joukkohon.

Tuuli meitä kantaa, samaan suuntaan kuljettaa, nään katseessas mä laupeuden ja suuren viisauden, tuo maa niin janoinen, saa kasteen korkeuden.

Nyt pisarana seikkailuun, saan käydä riemuiten, moni luulee, et matka päättyy, nyt multaan kosteaan, mut muutan ainoastaan mä mereen valtavaan.

Ylläolevan tekstin sai eräs mies aamurukouksessa. Lisäksi mies koki kehotusta antaa tämä kirjoitus seurakunnassa vierailleelle pisaralaiselle. Aamurukouksessa olleen luvalla kirjoitus julkaistaan nyt tässä Pisarakirjeessä.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Ukrainan pakolaisten apu	FI89 5236 0420 1554 62 viite 61214
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi